

REPUBLIKA SRBIJA
NARODNA SKUPŠTINA
SEDMA POSEBNA SEDNICA
31. maj 2017. godine

(Sednica je počela u 11.05 časova. Predsedava Maja Gojković, predsednik Narodne skupštine.)

*
* *

PREDSEDNIK: Poštovane dame i gospodo, poštovani narodni poslanici, otvaram Sedmu posebnu sednicu Narodne skupštine Republike Srbije u Jedanaestom sazivu.

Ova posebna sednica sazvana je na osnovu člana 114. stav 3. Ustava Republike Srbije: „Prilikom stupanja na dužnost predsednik Republike pred Narodnom skupštinom polaže zakletvu“.

Primili ste ostavku gospodina Aleksandra Vučića na funkciju predsednika Vlade 30. maja 2017. godine.

(Poslanici opozicije aplaudiraju.)

Molila bih vas da omogućite da barem svečana sednica protekne onako kako čin polaganja zakletve predsednika jedne države i zaslužuje i kako se to radi u svim zemljama sveta kojima je stalo do pristojnosti i demokratije.

(Poslanici opozicije aplaudiraju.)

Dobro, karte za pozorište ću vam kupiti za sutra. Hvala lepo.

Da završimo sa ovim nevestim performansima.

Primili ste ostavku gospodina Aleksandra Vučića.

Prema članu 132. Ustava Republike Srbije, članu 20. Zakona o Vladi i članu 278. Poslovnika Narodne skupštine, Narodna skupština na prvoj narednoj sednici, bez pretresa, konstatuje ostavku predsednika Vlade i o tome se ne odlučuje, pri čemu danom konstatacije ostavke predsednika Vlade na sednici Narodne skupštine prestaje mandat čitavoj vladi.

Pre nego što pristupimo ...

(Poslanici opozicije aplaudiraju.)

Samo da znate, uvaženi poslanici, ovo je slika vas samih, a ne slika onoga što biste vi želeli da građani Srbije shvate, jer vas niko ne može, očigledno, da shvati.

Pre nego što pristupimo polaganju zakletve predsednika Republike, potrebno je da Narodna skupština, u skladu sa članom 132. stav 3. Ustava Republike Srbije, konstatuje ostavku predsednika Vlade.

Na osnovu člana 132. Ustava Republike Srbije, člana 20. stav 2. Zakona o Vladi i člana 278. Poslovnika Narodne skupštine, Narodna skupština ovim konstatuje da je Aleksandar Vučić podneo ostavku na funkciju predsednika Vlade, zbog prelaska na novu dužnost.

Ovom konstatacijom prestao je mandat Vladi Republike Srbije.

Sada određujem pauzu do 12.00 časova, radi pripreme za polaganje zakletve predsednika Republike. Zahvaljujem.

(Posle pauze – 12.00)

PREDSEDNIK: Poštovane dame i gospodo, poštovani narodni poslanici, obaveštavam vas da su pozvani da ovoj sednici Narodne skupštine Republike Srbije, pored narodnih poslanika i izabranog predsednika Republike Srbije Aleksandra Vučića i predsednika Republike Srbije Tomislava Nikolića, prisustvuju i: bivši predsednici Republike Srbije i Jugoslavije, predsednik Republike Srpske, predsednik Narodne skupštine Republike Srpske i predsednik Vlade Republike Srpske, prvi potpredsednik Vlade Republike Srbije, potpredsednici i ministri u Vladi, predstavnici organa Republike Srbije, kao i direktori kancelarija Vlade Republike Srbije.

Današnjoj sednici prisustvuju i: predsednik Skupštine Autonomne Pokrajine Vojvodine i predsednik Vlade Autonomne Pokrajine Vojvodine, predsednik Skupštine grada Beograda i gradonačelnik Beograda, predsednik Ustavnog suda, predsednik Vrhovnog kasacionog suda i predsednici Upravnog, Privrednog, Apelacionog i Prekršajnog apelacionog suda, predstavnici Vojske Republike Srbije, Policije, nezavisnih regulatornih tela, tradicionalnih crkava i verskih zajednica, Srpske akademije nauka i umetnosti, Matice srpske, kao i rektori univerziteta čiji je osnivač Republika Srbija. Takođe, na današnju sednicu su pozvani i šefovi diplomatsko-konzularnih misija i međunarodnih organizacija u Republici Srbiji.

Dozvolite mi da u svoje ime i u ime Narodne skupštine pozdravim cenjene goste.

Poštovani narodni poslanici, dostavljen vam je Izveštaj Republičke izborne komisije o sprovedenim izborima za predsednika Republike. Republička izborna komisija je, na sednici održanoj 20. aprila 2017. godine, utvrdila konačne rezultate izbora za predsednika Republike, prema kojima je kandidat Aleksandar Vučić dobio 2.012.788 glasova birača, što čini 0,08%, odnosno većinu od broja birača koji su glasali. Na osnovu toga Republička izborna komisija je utvrdila da je za predsednika Republike Srbije izabran gospodin Aleksandar Vučić.

(Aplauz.)

Poštovane dame i gospodo, na ovaj način stekli su se uslovi da predsednik Republike, saglasno članu 114. stav 3. Ustava Republike Srbije, pred Narodnom skupštinom položi zakletvu.

Prema članu 262. Poslovnika Narodne skupštine Republike Srbije, predsednik Republike zakletvu polaže čitanjem Ustavom utvrđenog teksta. Nakon položene zakletve, predsednik Republike potpisuje tekst zakletve.

Pozivam izabranog predsednika Republike Srbije Aleksandra Vučića da pred Narodnom skupštinom Republike Srbije položi zakletvu.

(Predsednik Republike Aleksandar Vučić za govornicom čita tekst zakletve utvrđen članom 114. stav 3. Ustava Republike Srbije.)

ALEKSANDAR VUČIĆ: „ZAKLINJEM SE DA ĆU SVE SVOJE SNAGE POSVETITI OČUVANJU SUVERENOSTI I CELINE TERITORIJE REPUBLIKE SRBIJE, UKLJUČUJUĆI I KOSOVO I METOHIJU KAO NJEN SASTAVNI DEO, KAO I OSTVARIVANJU LJUDSKIH I MANJINSKIH PRAVA I SLOBODA, POŠTOVANJU I ODBRANI USTAVA I ZAKONA, OČUVANJU MIRA I BLAGOSTANJA SVIH GRAĐANA REPUBLIKE SRBIJE I DA ĆU SAVESNO I ODGOVORNO ISPUNJAVATI SVE SVOJE DUŽNOSTI.“

(Intoniranje himne „Bože pravde“.)

PRESEDNIK: Poštovani narodni poslanici, dozvolite mi da u svoje ime i u ime Narodne skupštine Republike Srbije čestitam gospodinu Aleksandru Vučiću stupanje na dužnost predsednika Republike Srbije.

(Aplauz.)

Gospodine predsedniče, pozivam Vas da se obratite Narodnoj skupštini.

ALEKSANDAR VUČIĆ: Zahvaljujem se, uvažena predsednice Narodne skupštine Republike Srbije.

Vaša svetosti, časni oci, predstavnici svih verskih zajednica, uvaženi predsedniče Republike Srpske gospodine Dodik, predsednice Vlade Republike Srpske gospođu Cvijanović, uvaženi Tomislave, dame i gospodo narodni poslanici, Vaše ekscelencije (izvinjavam se), danas kada stojim pred vama, pred Srbijom, svim njenim građanima, baš nedaleko od mesta na kome je daleke 1830. godine Miloš Obrenović proglasio prvi hatišerif i utemeljio samostalnost moderne Srbije, više mi je nego jasno da, koliko god da sam se za to pripremao, a pripremao se jesam, čitav svoj politički život, ipak ne mogu da nađem dovoljno reči da sažmem, objasnim i strah i nadu koje osećam preuzimajući ovu, za mene svetu, dužnost i obavezu.

I znam, isto koliko i svaki čovek u ovoj zemlji, da su mi za to da budem predsednik Srbije dela potrebna, mnogo više nego reči, i da će ona konačna reč i sud biti izrečeni ne danas nego onog dana kada budem napuštao ovu dužnost, kada budem završio sa ovom najčasnijom obavezom.

Danas na ovom mestu želim da se zahvalim svim prethodnim predsednicima Republike, koji su dali svoj doprinos progresu i prosperitetu Srbije.

Posebno hoću da odam priznanje predsedniku Nikoliću – ne kurtoazno, već zbog toga što je imao hrabrosti da podrži najteže ali jedine celishodne i ispravne mere koje je Vlada preduzimala na putu oporavka Srbije.

(Aplauz.)

Hvala Vam i želim, gospodine predsedniče, mnogo uspeha u daljem radu.

Naučio sam da pred ovim visokim domom iznosim program za rad Vlade, obiman i sveobuhvatan, a danas, u skladu sa tradicijom ove svečanosti, izneću nekoliko naznaka principa, načela i zakonitosti kojih ću se držati tokom trajanja mandata nastojeći da za to vreme promenim i sebe, koliko bude moguće, i Srbiju, i u tome ohrabrim svakog njenog građanina taman toliko da ona postane bolja, jača, bogatija i srećnija zemlja a svi mi zadovoljniji i ostvareniji ljudi.

Posao je to, znam vrlo dobro, za čitave generacije, ali isto tako znam da neko mora da ga počne, da mora da iskorači, preuzme na sebe taj prvi zalet u budućnost, prvi skok preko opasne provalije i da taj neko u svemu tome nema prava da se bavi ni svojom sudbinom niti bilo kakvom ličnom koristi, već ima da podnese, vrlo svesno, žrtvu za narod i za državu.

Drugim rečima, danas, baš kao i pre tri godine, kada sam preuzimao mesto predsednika Vlade Srbije, nemam nikakvu sumnju u to šta mi je činiti za Srbiju, za njene građane, za budućnost koju treba da osvojimo. Moram da dam bukvalno sve i za to ne mogu, ne želim i neću da dobijem bukvalno ništa osim suda koji će o tome šta sam radio ostati u istoriji.

(Aplauz.)

Možda to nekome izgleda malo, pošto istorija ne predviđa sankciju, ali za mene je taj sud jednak onom strašnom, konačnom, i predstavlja najveću opomenu i najbolje uputstvo za sve što u periodu koji je ispred nas i ispred mene imam i moram i hoću da uradim, zato što je to najveći račun koji narodu moram da položim pred našom decom i pred decom njihove dece. Sve ostalo je dnevna politika, na koju od danas i po Ustavu nemam pravo, bar ne onoliko koliko sam imao do juče.

Moje je, i tu dužnost i obavezu sam dobio, da vodim napred, u sutrašnjost, zajedno sa svima vama, ovu prelepu, divnu zemlju. Moje je, dozvolite mi da parafraziram, da pronađem put, da idem njime i da ga pokažem drugima. Moje je, po preporukama koje je svojim naslednicima još početkom XIX veka u amanet ostavio čuveni predsednik Džon Kvinsi Adams, da svojim delima inspirišem sve ostale da više uče, više sanjaju, više urade i postanu više.

(Aplauz.)

Da Srbiju, našu otadžbinu, naše ishodište i naš san učine boljom, srećnijom, sigurnijom i bogatijom zemljom. Hoću da kažem, koliko god da želim jaku, sigurnu i bogatu Srbiju, ne mogu do nje sam. Potrebna nam je energija, snaga, volja i jasna

vizija takve Srbije u svakom njenom građaninu, u čitavom narodu, koji je, dajući mi ovaj mandat, već odlučio da krene na taj dalek i težak put.

Potrebno nam je svima zajedništvo, ono u istom cilju i istoj veri da se do njega može stići i u istoj količini napora uloženog u njegovo ostvarivanje, zajedništvo oslobođeno dnevnih, partijskih, ideoloških i bilo kojih drugih razlika, i ja ću svom svojom snagom raditi na tom zajedništvu, na zajedništvu i jedinstvu onih koji vole Srbiju, onih kojima je Srbija preča i od ličnih i od partijskih interesa. Tražiću zajedništvo svakoga dana. Zahtevaću ga i boriću se za njega, uz vrlo kratko objašnjenje.

Nije ono potrebno meni lično. Politički sam se ostvario odavno. Na izborima sve političke ambicije sam, kako bi to narod rekao, izliveo, oborio sve izborne rekorde; nemam više šta da dohvatim na tom nebu.

(Aplauz.)

Ali to zajedništvo potrebno je Srbiji i svakom čoveku u njoj, zato što od naše mogućnosti da prepoznamo zajednički cilj i da uložimo u njega zajednički napor, da podnesemo istu takvu zajedničku žrtvu zavisi, ali bukvalno, i da li će nam ne samo budućnost biti zajednička nego da li ćemo je uopšte imati.

Podeljena interesima, bez obzira na to u kojoj razmeri, razdrobljena Srbija ne može da stigne nigde. Rasparčana ambicijama, razmeđena sujetama, posvađana oko ideologija, vera, partija, nacija, klubova, ova zemlja i svaka zemlja ne radi ništa drugo nego potpisuje večni akt o tome da je zauvek mala, zauvek i u svakom pogledu siromašna i zauvek oslobođena bilo kakve nade u bolje sutra.

Nema slobode u ma kakvim podelama. Nema napretka u svađama, nema cilja u izmaglici sukoba. Nema rezultata bez međusobnog poštovanja. Ne vidi se, ne može da se prepozna, nejasan je i, samim tim, nedostižan. I moja je dužnost, jedna od prvih, da to kažem. Baš kao što mi je dužnost da kažem i mnogo teže stvari i da čujem sve one koje nisu dobre po mene.

Uostalom, sloboda i jeste, po Orvelu, ništa drugo nego mogućnost da ljudima kažeš i ono što ne žele da čuju. I to je jedan od principa kojih ću se držati i u mom odnosu prema narodu i građanima Srbije, zato što on omogućava nastavak procesa koji smo započeli pre nekoliko godina i koji je doneo prve i ozbiljne rezultate.

Rekli smo istinu bez obzira na to što toliko njih nije htelo da je čuje i počeli smo da se menjamo, da menjamo sebe i da menjamo Srbiju. Priznali smo da nismo nikakav izabrani narod, da nismo ni najveći ni najpametniji, da ne živimo ni na kakvom nebu već ovde u našoj Srbiji i da će nam u njoj biti upravo onako kako smo zaslužili svojim radom.

Prestali smo da čekamo, počeli smo da tražimo. Prestali smo da se pravdamo, počeli smo da prihvatamo odgovornost. Prestali smo da se krijemo, počeli smo da izlazimo na crtu svakom izazovu. Prestali smo da tražimo krivce i izgovore, počeli smo da otkrivamo greške u nama.

(Aplauz.)

Prestali smo da se nadamo da će nam neko nešto dati, počeli smo da verujemo da nešto možemo da stvorimo. Prestali smo da verujemo u smrt i rat, počeli smo da verujemo u život i u težak rad. Na kraju, prestali smo da se molimo bilo kome za mrvicu, ali smo počeli da verujemo u sebe i u Srbiju. I na svemu tome, na toj promeni izgradili smo temelj sopstvene budućnosti i budućnosti ove naše zemlje.

Na tom temelju nameravam, zajedno sa Vladom Srbije, da nastavim da gradim, da dižem zajedno sa svima u Srbiji sprat po sprat, stepenik po stepenik, ploču po ploču, bez želje da tu građevinu ikada završimo, već da je samo podignemo dovoljno visoko, dovoljno stabilno da drugi posle nas i posle mene mogu da odu u neslućene visine.

Vrlo sam svestan šta nam je potrebno, šta nam je svima potrebno da obavimo taj ni najmanje lak ni kratkotrajan zadatak, a potrebno nam je ono u šta se zaklinjao veliki Tomas Edison – težak rad, posvećenost i zdrav razum. I potrebno nam je da u svakoj teškoći, a mnoge su pred nama, tražimo ono što je u njima tražio Albert Ajnštajn – priliku da uspemo.

I potrebno nam je, i tu ću prestati sa citatima, da poput Tomasa Džefersona verujemo u sreću, ali i da kao i on znamo da nje uvek bude više ukoliko još više i teže radimo.

To je ključ za vrata naše budućnosti, vrlo prost ako si spreman da ga uzmeš u ruke i okreneš u pravom smeru. Težak rad, posvećenost tom teškom radu, zdrav razum koji nam govori da se prilike kriju u preprekama koje su pred nama i sreća koju zaslužujemo, osvajamo svojim teškim i neprestanim radom. I kada prihvatimo to, ta prosta pravila, moći ćemo da rešimo sve zadatke koji su pred nama, a čiji je broj i te kako velik.

Mir, stalni, stabilni, plodonosni mir u Srbiji i u celom regionu svakako je prvi od njih. Radiću na tome. Razgovaraću sa svakim, nudiću rešenja, insistiraću na dijalogu i kompromisu, jer duboko verujem da je on osnova svakog napretka, svakog uspešnog posla i bezbedne budućnosti. Dakle, mir i stabilnost, za mnoge izlizane reči bez stvarnog i životnog značenja, jesu i biće srž mog budućeg političkog delovanja.

(Aplauz.)

Da bismo uspeali da sačuvamo sebe, moramo da razgovaramo sa svima, ali i da jačamo svoje odbrambene kapacitete, jer samo tako možemo da sačuvamo zemlju od onih koji nam svakodnevno prete, javno i otvoreno, ali i tiho i prikriveno.

Srbija je nezavisna i suverena zemlja. Baš takva i samo takva Srbija može biti na ponos svim njenim građanima. Uostalom, sloboda je vrednost koju su naši građani uvek stavljali na najviši pijedestal. Zbog te i takve ljubljene slobode Srbija želi sama da gradi i obezbeđuje svoju odbranu, sistem bezbednosti, svoje granice, zemlju, vazduh i vodu.

(Aplauz.)

Zato ne želimo da ulazimo u vojne alijanse i paktove i učestvujemo u akcijama protiv nekih drugih naroda i država kao što su neki od njih učestvovali u agresiji na našu Srbiju.

(Aplauz.)

Želimo da budemo svoji na svome, da imamo dobro opremljenu i modernu armiju, srpsku vojsku koja može i zna da sačuva i odbrani ono što je naše. Mi tuđe nećemo, ali svoje nikome nećemo da damo. I bićemo jaki, dovoljno snažni da to možemo i da učinimo. Politika vojne neutralnosti biće politika koju ću da štitim, ali i saradnja sa svima čiji deo ne želimo da budemo ali imamo obavezu da gradimo drugačije i bolje odnose.

Takođe, verujem da je čitav ovaj region jedan veliki sistem spojenih sudova i sudbina, da nama u Srbiji ne može da bude dobro ukoliko bilo kome oko nas bude loše. Mi svi zajedno ne možemo mnogo toga da nađemo, osim prijatelja, u velikom svetu, odavno određenom, podeljenom i ustrojenom, ali zato mnogo toga možemo da nađemo ovde, na tržištu od više od dvadeset miliona ljudi čija veličina se i krije u njihovoj različitosti.

Možemo da se povežemo, da izgradimo mostove i puteve između nas, da stvorimo radna mesta, povećamo razmenu, učimo jedni od drugih, dovedemo investitore. Možemo, uz težak rad, zdrav razum i sreću koju sami osvojimo, da stvorimo region u kojem su razlike prednost a ne osnov za sukobe. Možemo da se, radeći i povezujući se, konačno razumemo, da shvatimo koliko zavisimo jedni od drugih i da stvorimo onu vrstu budućnosti u kojoj osnov naših odnosa nikada više neće biti strah i zazor zbog kojih smo se toliko puta u istoriji hvatali oružja umesto da se uhvatimo posla.

To će biti moja osnovna poruka svima oko nas, narodima i državama oko nas. Hajde da stvaramo poslove, zato što poslovi stvaraju nas, stvaraju decu i pružaju onda svima novu šansu za još više poslova, još više dece i za bolju budućnost.

(Aplauz.)

Dosta smo se sahranjivali po Balkanu, vreme je da se radamo.

(Aplauz.)

Čuvaću integritet Srbije, ali ću uvek prihvatati razgovore sa kosovskim Albancima, jer time štitim i naše Srbe, čuvamo i branimo mir. Bolje je da meni bude teško, da se ponekad osećam i poniženim, ali je mnogo važnije da Srbija ne bude unižena i da ljudi u našoj zemlji imaju mir i spokoj. Dosta smo davali smrti, vreme je da damo život životu.

(Aplauz.)

Svi zajedno na Zapadnom Balkanu smo mnogo toga porušili, vreme je da izgradimo. Dosta smo bili žrtve sopstvenih strahova, vreme je da budemo junaci budućnosti u koju verujemo. Upravo te poruke jesu program sa kojim ću krenuti po regionu tražeći novu šansu za sve nas koji ovde živimo. Neću to raditi zato što Srbija

od bilo koga strahuje, zato su neki mnogo jači. Ne, upravo suprotno, radiću to baš zato što smo svaki strah ostavili iza sebe.

Zato hoću da otvorim unutrašnji dijalog po pitanju Kosova i Metohije. Uz sve naše razlike, bez predrasuda a poštujući Ustav naše zemlje, moramo da budemo otvoreni, da se oslobodimo mitskog pristupa ali i olakog davanja onoga na šta imamo svako pravo. Naš unutrašnji dijalog po tom pitanju možda je i važniji od onog koji treba da vodimo sa Albancima.

Srbija je ozbiljna, jaka država koja može da se odbrani, koja je posvećena svojoj slobodi i svojoj sigurnosti i koja upravo zato uvek može i hoće da svakome pruži ruku bez straha šta će se toj ruci desiti. Da, želimo da popravljamo odnose sa Hrvatskom, hoćemo dalje da unapređujemo saradnju sa Bosnom i Hercegovinom, Albanijom, Crnom Gorom, Makedonijom, ali i Mađarskom, Rumunijom i Bugarskom.

Mi ne sumnjamo ni u koga, ali neka niko ne sumnja ni u nas, ni u našu posvećenost miru, ni u našu spremnost da se odbranimo, baš kao što ne treba da bude sumnje ni u evropski put kojem smo se posvetili. I to nije fraza ili usputna obavezna rečenica koju su svi političari na Balkanu naučili, uobičajena i dosadna. Želimo da gradimo demokratsko društvo i baš taj i takav tip društva jeste osnovni razlog našeg upornog i istrajnog opstajanja na tom putu. Nastavićemo ga ne moleći nikoga ni za šta ali čvrsto verujući u sebe i reforme koje možemo i moramo da uradimo. Opet, i ne pre svega zbog Evrope, već zbog nas.

Već mnogo godina optužuju nas da nećemo moći da sačuvamo svoje jasno, iskreno prijateljstvo sa Ruskom Federacijom. Vraćali su nas na veze samo sa Rubljovom i Dostojevskim, ali mi građani Srbije i državno rukovodstvo Republike Srbije i u najtežim uslovima uspeli smo da odolimo svim pritiscima i tvrdoglavo čuvamo i gradimo najbolje odnose sa ruskim narodom i njegovim državnim rukovodstvom.

(Aplauz.)

Tu politiku Srbija će slediti i u budućnosti.

Mi se svojim prijateljstvima ponosimo i nikada ih se nismo i nećemo stideti. Uspeli smo u poslednjih nekoliko godina, više nego ikada ranije, da izgradimo srdačne i veoma tople prijateljske odnose sa Narodnom Republikom Kinom. Pomogli su nam preuzimanjem Smederevske železare, spasili nam hiljade radnih mesta, ali i učešćem u brojnim infrastrukturnim i projektima iz oblasti energetike i rudarstva. Hvala im na tome. Gradićemo još bolje odnose.

(Aplauz.)

Uspostavili smo nove odnose sa Indijom, unapredili sa Japanom i Južnom Korejom, Afrikom, Južnom Amerikom, Australijom i Okeanijom. Još mnogo truda moramo da uložimo u strateško popravljjanje odnosa sa SAD. Onaj ko ne bi gradio prijateljstvo sa Amerikom, bez obzira na naše razlike po pitanju Kosova i Metohije,

činio bi veliku grešku i napravio bi ogromnu štetu našoj Srbiji. To svakako neću da učinim i boriću se za najbolje moguće odnose između nas i SAD.

(Aplauz.)

Mi hoćemo otvorenu, široku Srbiju, Srbiju za sve, spremnu na saradnju, željnu rada i novih prilika za novi rad. Hoćemo Srbiju različitih nacija koje žive u miru i slozi. Hoćemo ljude koje nećemo prepoznavati samo po njihovoj veri, već po poštenju i marljivosti. Zato što je to i najbolji način, pošto rad zahteva pravila, da uredimo svoju zemlju, da ispravimo sve ono što još nismo ispravili da je načinimo udobnom za svakog čoveka u njoj.

Tome ću se posebno posvetiti, i tražiću i od Vlade i od Skupštine da ubrzano nastave sa reformama, od kojih su one u pravosuđu verovatno najneophodnije, u obrazovanju možda još i više, ali nikako i jedine, i da svi zajedno nastavimo sa svakodnevnim promenama u svakom segmentu našeg javnog života kako bismo u najskorije vreme mogli s pravom i mirno da kažemo – mi Srbija, mi njeni građani jesmo i Evropa i svet po svakom standardu koji i u EU ali i u savremenom svetu postoji.

(Aplauz.)

Planiram da otvorimo razgovore o ustavnim reformama. Na to smo obavezani nastavkom našeg evropskog puta ali i unutrašnjim potrebama. Do tih promena ne možemo da dođemo bez dogovora, bez mnogo razgovora i rasprava o onome što bi možda prvi put bili naši strateški ciljevi u budućnosti. U te razgovore biće neophodno da uključimo sve društvene činioce, od Akademije nauka, civilnog društva, političkih stranaka, verskih zajednica. Uostalom, to je veliki i važan cilj.

Ako ne uspemo, ionako biće samo još jedan od naših neuspeha da se saglasimo oko ključnih državnih pitanja, ali neću odustati lako i boriću se zajedno sa svima vama da u tome uspemo.

(Aplauz.)

„Treba gledati pravo, jer da se htelo gledati iza sebe dobili bismo oči na potiljku. Treba ljubiti zemlju dece svoje a ne dedova svojih, jer čast neće zavisiti od toga odakle dolazimo već kuda idemo.“ To je zapisao veliki Bora Pekić, a ja ću pokušati, onoliko koliko budem mogao, da pratim te njegove istinite i veličanstvene reči.

(Aplauz.)

To je, dragi sugrađani, poštovani narodni poslanici, posao koji je pred nama i kojim nameravam da se bavim. Ne plašim ga se, jer znate kako kažu – niko se još u svom znoju nije udavio, tako da mogu mirno, i to i nameravam, pošteno da se oznojim. Uostalom, na to me tera istorija. Pre osam stotina godina tačno, 1217. godine, krunisanjem Stefana Prvovenčanog, Srbija je postala međunarodno priznata država.

(Aplauz.) Pre dve stotine godina, 1817. godine, Srbija je, posle vekova ropstva, dobila autonomiju i napravila prvi korak ka novoj državnosti.

(Aplauz.)

Danas, 2017. godine, svakako ništa tako veliko i značajno se nije dogodilo, osim jedne stvari – Srbija je dobila predsednika koji će za nju da se bori svim srcem, svom svojom snagom i energijom koju ima.

(Aplauz.)

Dobijeno je od naroda, u ime naroda i za narod, za narod koji će za mene, njegovog predsednika, biti isti i po pravima i po šansama, i po mogućnostima da od mene traži i da od mene zahteva.

Želim da kao predsednik Srbije uvek budem uz naš narod koji živi u našem okruženju, da uvek budem uz Republiku Srpsku, baš kao što je i njihovo rukovodstvo i narod Republike Srpske uvek uz Srbiju.

(Aplauz.)

Hvala i predsedniku i predsednici Vlade i predsedniku Narodne skupštine što su danas ovde.

(Aplauz.) Ali želim da budem i uz Srbe u Crnoj Gori, Hrvatskoj, Makedoniji, Sloveniji, Rumuniji, ni na koji način ne ugrožavajući integritet i suverenitet zemalja u kojima ti Srbi žive. Da pomognem očuvanje hramova i manastira srpske crkve u svim tim zemljama, jer samo tamo gde je Srpska pravoslavna crkva snažna na prostoru bivše Jugoslavije naš narod uspeo je i mogao da sačuva svoja ognjišta.

(Aplauz.)

Hoću da se zahvalim, na kraju, našem narodu, svim našim građanima, svim ljudima, da li 20 ili ko zna koliko hiljada ljudi koji su po ovom suncu radnim danom došli da, ne mene već i sve vas i sve nas zajedno pozdrave ovde, ispred Narodne skupštine Republike Srbije, da im se zahvalim na ogromnoj podršci, na nadi i veri u drugačiju i bolju budućnost, a posle svega na odgovornosti i pomoći da državne poslove obavljamo na najbolji način.

Verujem da ću uz vašu pomoć, dragi građani Srbije, uz onu ogromnu snagu koju ste mi dali možda i najboljim rezultatom u savremenoj istoriji Srbije, u prvom krugu predsedničkih izbora, umeti da odgovorim na svako pitanje i na svaki zahtev, na svaki izazov koji je preda mnom, zato što, a to je rekao Lao Ce – to što te neko voli daje ti snagu, a to što ti nekoga voliš daje ti hrabrost. Ja ovu zemlju, Srbiju, volim iznad svega i to me čini veoma hrabrim predsednikom.

(Aplauz.)

Hvala i vama, dragi narodni poslanici, što ste me u prethodnom periodu trpeli kao predsednika Vlade i zajednički sa mnom se borili za drugačiju i bolju Srbiju. Verujem da ćemo taj posao nastaviti i u budućnosti. Sve ostalo na meni je da zaslužim.

(Aplauz.)

Hvala vam na pažnji. Živela Srbija!

(Aplauz.)

PREDSEDNIK: Dame i gospodo narodni poslanici, zaključujem Sedmu posebnu sednicu Narodne skupštine Republike Srbije u Jedanaestom sazivu.

(Izvođenje numere „Vostani Srbije“.)

(Sednica je završena u 12.40 časova.)